

EL MICALET GALÀCTIC

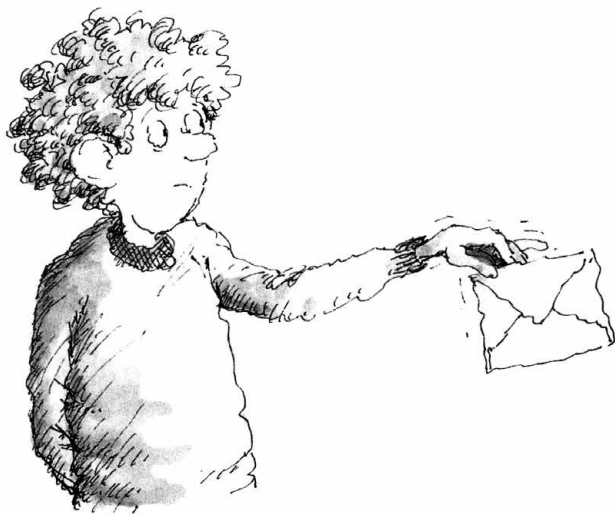

Les lletres fan fugina

Eric Lluch

Dibuixos de J. M. Lavarello

1. L'Adel

L'Adel és un xiquet prim i engolit, amb el cabell escarotat i les orelles bastant a la descoberta de la resta de la cara. Té nou anys i quatre mesos.

Al pare d'Adel li diuen Carles i té una botiga de pintures i pinzells que es diu La Donosura. Al pare li agraden molt els partits de futbol, les notícies de la tele

i els bunyols mullats en xocolate.

A la mare d'Adel li diuen Maria i treballa a la fàbrica de matalassos que hi ha a l'eixida del poble, a la dreta de la carretera que va a la capital.

La mare d'Adel, de vegades, torna acalorada. Aleshores, sempre diu:

—¡Estic que rebente com una bufà!

L'escola del poble és nova. Té un rètol, blanc i lluent, aferrat a la paret de l'entrada, que diu: «Aquesta escola va ser inaugurada per l'Honorable President de la Generalitat. Any 1993».

Al mestre de l'Adel li diuen Maties Coronado. És alt i prim i té una veuota fosca, com si parlara des de dins d'una gerra.

Avui mateix el mestre crida l'Adel a la taula i, tot seguit, escriu una carta que posa: «Senyor Carles i senyora Maria, els demane que passen per l'escola per tractar del seu fill Adel. Signat: Maties Coronado».

En arribar a casa, l'Adel trau la carta de la butxaca i la dóna a son pare.

—És del mestre... —diu el xiquet amb els ulls arran de terra.

El pare l'obri amb tota la parsimònia i la llegeix repanxolat al sofà.

—¡Ja la tenim! —exclama—. ¿Quina n'has feta ara, Adel?

La mare, aleshores, guaita a la porta de la cuina, s'eixuga les mans amb el davantal i pregunta:

—¿Què li passa al xic?

—¿Què ha de ser? —el pare s'alça del sofà i posa en marxa la tele—. Una altra carteta del mestre...

La mare mou el cap a l'un costat i a l'altre. De seguida, recula dins de la cuina i continua fregint les creïlles.

2. L'entrevista

La mare no pot anar a l'escola perquè entra a treballar a les tres en punt. De manera que el pare sentència:

—Jo hi aniré.

Maties Coronado, el mestre, obri la porta del despatx i deixa caure damunt de la taula un grapat de papers.

—El cas és que el xiquet no té gens

d'afició per la lectura i, així, no anem enlloc...

—Ja, ja... —el pare fa cabotades amunt i avall com dient «té tota la raó del món, senyor mestre».

—El que caldria és que, a poc a poc, el xiquet anara llegint i que vostés, a casa, li tiraren una maneta...

Ara el pare s'escura la gola i es rasca darrere l'orella. A la fi, fica la cullera i diu:

—Hem, hem, hem... Si vosté vera la quantitat de llibres que té... Per exemple, li comprarem una enciclopèdia que no la bota un home, de grossa que és. ¡Ah! I un diccionari plenet a caramull de fotografies que ens costà un ronyó i part de l'altre...

El mestre vol parlar, però el pare d'Adel continua com si li donaren corda.

—... i, si no llegeix, és perquè no li dóna la gana ni el gust... ¡Llibres, diu! No se'ls aca-

barà, no. ¡Vinga! Dis-li-ho al mestre: ¿és veritat o no?

—Sí... —contesta l'Adel amb un sanglot.

—¿Ho veu, senyor mestre?

Una estona després, Maties Coronado s'alça de la cadira i li dóna la mà al pare. Això vol dir que s'acaba la conversa. Però, ja a la mateixa porta del despatx, el mestre encara comenta:

—Potser, si l'Adel tinguera uns quants llibres de contes...

El pare contesta entre dents «Sí, és clar», fa mitja volta i se'n torna escapat a la botiga. El mestre i l'Adel pugen, sense obrir la boca, els quatre graons que porten a la classe.